

De Ark opgevoerd.

HET OPVOEREN VAN DE ARK

Alzoo brachten David en het gansche huis Israëls de ark des Heeren op, met gejuich en met geluid der bazuinen.
2 Samuel 6: 15.

LANGEN tijd was de ark des Verbonds haar weg van vernedering gegaan.

't Was begonnen in de dagen van den richter Eli, toen de Israëlieten de ark hadden medegenomen in den strijd, en de Filistijnen haar hadden vermeersterd. Daarna was haar tocht gevolgd door het heidensche land, de aanvankelijke terugkomst in Israëel, en haar voorloopige plaatsing in het huis van Abinadab. Maar dat voorloopig verblijf had lang geduurd.

Na Samuels richterschap en Sauls regeering vindt David de ark nog altijd daar te Kirjath-Jearim. Doch dan is ook het einde van haar ballingschap aangebroken. Eene der eerste regeeringsdaden van

Koning David, na zijne verovering van den Jebusietenburcht, is het opvoeren van de ark om die in de nabijheid van zijn troon te zetten. En wel wordt ook nu de tocht, door de droeve gebeurtenis van Perez-Uza, eenige maanden onderbroken, maar straks zet David door. Op de schouders der Levieten wordt de ark met de draagboomen opgenomen en met muziek onder heilige vreugde opgevoerd. Het was eene nationale gebeurtenis. Vertegenwoordigers van geheel het volk maakten den feestelijken optocht mede. Heuvel en vallei weergalmden van opgetogen klanken. Plechtigheden werden uitgevoerd, waarbij de koning zelf, in priesterlijke kleding, voorging.

De 24ste Psalm, voor die gelegenheid door David vervaardigd, geeft eenige voorstelling van het ceremonieel waarmede de ark den hooggelegen Jebusietenburcht is binnengebracht. Als de stoet, na den berg des Heeren beklommen te hebben, voor de laaggewelfde poorten is aangekomen, eeuwenoude deuren, waardoor wellicht Melchizedek reeds was uitgekomen om Abraham te begroeten, — dan schijnen deze poorten te laag om de ark, op de schouders der Levieten gedragen, door te laten: zij worden opgeëischt om zich op te heffen voor den binnentredenden Koning. „Heft uwe hoofden op, gij poorten, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der eere inga”; zoo roept onder muziekgeschal het koor der zangers. En als dan een- en andermaal vanuit den burcht gevraagd wordt: „Wie is de Koning der eere?” — dan klinkt telkens het jubelend antwoord: „De Heere, sterk en geweldig! de Heere der heirscharen, die is de Koning der eere!”

Voor dien Koning is geen weerstand denkbaar: en daar stroomt de feeststoet met de ark hoog-deinend in het midden, onder bruisende muziek en juichend geroep, den burcht binnen; en nog eenmaal galmt het onder de oude poortgewelven, met een slag op tamboerijn en bekken: — „die is de Koning der eere!”

* * *

Wij behoeven niet lang te zoeken naar de groote beteekenis, die in dit opvoeren van de ark des Verbonds mag onderkend worden.

De vier en twintigste Psalm, dien wij straks lieten spreken, heeft ten allen tijde in Gods Kerk gegolden als het loflied ter glorie van Christus, de psalm van Zijn ingaan in heerlijkheid en verhooging. Immers is het de Christus, die door de Verbondsark wordt voorgesteld. Spreekt niet het bloed der verzoening, dat op het gouden deksel gesprengd werd, van het offer door den Zoon des menschen gebracht? Getuigen de tafelen der wet in de ark niet van de wet in het midden Zijns ingewands? Wijst de kruik met manna niet op het Brood des Levens, dat Hij zelf is? En gelijk God onder Israëel troonde op de ark, woont de Heere niet zóó in Christus in Zijne gemeente? Zoo is het dan Christus, dien wij hier zien voorgesteld.

Maar dan is de weg der vernedering dien wij deze ark zagen gaan, de weg dien onze Middelaar is afgedaald. Hij is uitgegaan uit Zijne goddelijke woonplaats, om de vijanden Zijns volks te verslaan. Maar daartoe moest Hij zich vernederen. Daartoe moest Hij zich geven in de handen der vijanden.

En zietdaar het raadsel opgelost, hoe God het kon gedoogen, dat de heilige Verbondsark in de handen der Filistijnen viel; hoe God

deze oneere, deze schijnbare openbaring van Zijne machteloosheid heeft kunnen toelaten. Het was de schaduw van den weg der oneere, der overgave aan Zijne vijanden, dien Christus gaan zou.

Het Kerstfeest, nog onlangs gevierd, spreekt ons van den aanvang van dezen weg der vernedering. Dan gaat de Ark des Verbonds uit in de wereld. Dan kunnen de handen der menschen haar grijpen. Dan moet het Kindeke Jezus vluchten voor Herodes. Dan heeft de Zoon des menschen geen plaats waar Hij het hoofd nederlegt. Dan kunnen straks de vijanden tegen Gods heilig Kind Jezus vergaderd zijn: zij kunnen Hem laten lijden en sterven en begraven worden. Dan is de ark in der Filistijnen macht.

Maar aldus, — aldus grijpt de Christus den booze en zijne macht aan, en vernietigt hem. Aldus valt Dagon voor Hem in stukken. In den weg dezer vernedering doodt Hij den vijand Zijns volks, en voert dat volk tot vrijheid.

En dan komt de triumftocht. Dan komt het opvoeren van de ark in glorie naar haar hooge woning. Dan betreedt Christus den weg Zijner verhooging en verheerlijking. Hij staat op uit de dooden, Hij vaart ten hemel, Hij zet zich als overwinnende Koning op den troon des heelals. Dat is de werkelijkheid waarvan het ingaan der ark in den Jebusietenburcht de schaduw was. „Heft uwe hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der eere inga!“ — die jubelende oproep is op het rijkst vervuld, toen Christus ten hemel inging, en de eeuwige deuren zich voor Hem openden. En de laatste toon van den vier en twintigsten Psalm gaat als een bazuinstoot van den hemel alle eeuwen door: — „De Heere der heirscharen, die is de Koning der eere!“

* * *

Grootsch is de daad geweest die David volbracht in het opvoeren der ark, en wijd van zegenende strekking.

Neen, — David heeft niet zijn eigen koningschap gezocht, maar dat van den God Israëls. Hij heeft Jeruzalem niet vóór alles tot Davids stad willen maken, maar tot de stad des Grooten Konings, de woonplaats des Allerhoogsten.

„Davids stad“, zoo wordt de sterkte van Jeruzalem genoemd na hare verovering. Maar het is alsof David dien naam overschaduwen wil en terugdringen in het besef des volks, door een anderen troon boven den zijne te zetten, en een anderen Koning boven zichzelf te kronen. Het is het opbrengen van de ark des Verbonds naar den Jebusietenburcht, en haar plaatsing op het hooge middelpunt des lands, waardoor David blijk geeft verstaan te hebben, wie in waarheid Israël regeeren zou, wie de kracht en de eere des volks zou zijn.

Dat is de grootsche daad van koning David geweest. En hij heeft die daad volgehouden en doorgevoerd in den eeredienst dien hij daar te Jeruzalem rondom de ark heeft ingesteld. Want als hij die ark haar plaats gegeven heeft in de voor haar ingerichte tent, dan verordent hij daar ook den priesterdienst en doet het offer branden. Hij stelt er ook den heiligen zangersdienst in. Daar verzamelt zich het volk voor den zegen van den God des Verbonds; daar spreekt de profetie, en daar zingt David zelf zijne psalmen. Kortom, heel de eeredienst van den God Israëls wordt daar saamgetrokken. En zoo Davids wensch ware doorgestaan, dan zou in zijne dagen reeds de Tempel te Jeruzalem gebouwd zijn.

Echt-theocratisch heeft David in zijne dagen alzo de Kerk des Heeren gezocht. Hij heeft haar eene plaats gegeven, haar uitgebreid en bevestigd, haar ingang bereid onder het volk. Dat is de gedachte, die zich verbindt aan het opvoeren van de ark naar de hoogte van Jeruzalem, en het instellen van den aan haar verbonden eeredienst. En het mag onze aandacht niet ontgaan, dat deze Kerk des Heeren de kracht wordt van Davids koninkrijk. Vanuit dit centrale punt gaat het Woord en de zegen des Heeren uit onder het volk. De kerkelijke en godsdienstige banden worden van hieruit gelegd onder Israël, om de stammen saam te trekken. Hier ontmoeten ze elkander op de hooge feesten. Van hier gaat de religieuze bezieling uit en de heilige geestdrift om Israëls vijanden te bekampen. De Kerk des Heeren heeft het volksleven gezegend, en het Koninkrijk Gods in zijne verschillende terreinen gesterkt en doorgevoerd.

Wij zien dan ook, dat het volk Israël rijst en daalt met 's Heeren Kerk. Jeruzalem staat of valt met den Tempel. Het onderhouden Gods ordinantiën op allerlei levensgebied wordt gestuwd en gesteerd door het Israëlietisch kerkelijk leven. De krachtigste koningen zijn zij, die dat kerkelijk leven begunstigen, en de ark met haar eeredienst onderhouden. Altijd treedt het verval van godsdienstige beseffen en nationalen bloei in met koningen die de Kerk des Heeren verwaarloozen, en de kracht miskennen, die er gelegen is in de ark met haar dienst op Sion. En die koningen hebben Israëls nationale en geestelijke welvaart opgeheven, die hun standpunt weer namen in het kerkelijk leven, en dat tot reformatie brachten: die het weer verstonen en beleefden: — „De Heere der heirscharen, die is de Koning der eere!“

* * *

Hierin ligt leering ook voor ons.

Neen, wij nemen niet meer het theocratisch standpunt in dat onder Israël gold. Maar er zijn daarin gedachten, die wij slechts tot schade van den voortgang van Gods Koninkrijk zullen verwaarloozen. En onder die is ook deze, dat, wie dat Godsrijk in Zijne voortgang wil begunstigen, en de ordinantiën des Heeren op verschillend levensgebied tot gelding brengen, — die steune Gods Kerk.

Helaas is het kerkelijk leven in verschillende opzichten onder het volksleven in verval geraakt. Velen willen het religieuze leven buitenkerkelijk georganiseerd zien. Het is met de kerk soms als met menig oud stadskerkgebouw, — het is buiten den stroom des levens komen te staan.

Laat ons gewaarschuwd zijn.

De ark met haar eeredienst, met het Woord en den zegen Gods, moet door ons worden opgevoerd naar het middelpunt des levens. Wie den voortgang van 's Heeren Rijk lief heeft en voorstaat op allerlei gebied, die vergete toch de haard niet van waar uit de warmte moet voortkomen. „Uw Koninkrijk kome“ te bidden, dat wil óók zeggen: „Bewaar en vermeerder Uw Kerk“. Zeker, die kerk heeft haar schaduwzijden en gebreken. Maar dat neemt haar van God gegeven plaats en taak niet weg. Dat wij haar dan die plaats blijven geven, en haar in die taak steunen. Dat wij voor haar bidden en hartelijk in haar behoeften medeleven. Wij zullen dan op rechte wijze de kracht en den bloei van Gods Koninkrijk op allerlei levensgebied bevorderen. Wij zullen ontdekken dat de Heere nog altijd de ark wil opgevoerd zien naar de hoogte van ons leven, en Zijn Kerk wil zien staan in het midden van land en volk, opdat van daaruit de roep uitga: „De Heere der heirscharen, die is de Koning der eere!“

* * *

En eindelijk, — welk een schoon tegenstuk is in Davids leven het opvoeren der ark geweest naast de verovering van den Jebusietenburcht.

Wij zagen de vorige maal, dat deze verovering een beeld is van de in bezitneming door Davids grooten Zoon van den burcht onzes harten, het sterke middelpunt van ons leven. Christus komt in wedergeboorte en bekeering met onwederstandelijke genade het binnenste van den mensch voor Zich opeischen.

Welnu, — op die eerste verovering volgt thans het vrijwillig inhalen van de ark. Waar Jezus zichzelf Koning maakt, daar wordt uit kracht van die genade den troon Hem aangeboden. Daarom is het opvoeren van de ark het schoone stuk dat volgt op de inneming van den Jebusietenburcht.

De Christen zie hier de heilige taak zijns levens. Neen, die Christen is niet zelf begonnen. Maar genade heeft onwederstaanbaar zijn hart geopend en ingenomen. Nu moet heel zijn tweede stuk volgen. Nu moet uit kracht van die genade Christus blijvend ingehaald als de Koning der eere. Nu moeten steeds doorgaande de poorten zich opheffen, opdat Christus Zijne plaats op den troon inneme.

Voert dan dagelijks de ark op, gij Christen; elken morgen weer. In het middelpunt van uw bestaan, vanwaar de uitgangen des levens zijn, dáár worde Christus gekroond, en als Vorst begroet; en vandaar ga de jubel uw leven door: — „De Heere der heirscharen, Die is de Koning der eere!“

v. A.